Ч. 33 Пятниця 13 (25) лютого 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(27 засїданє з дня 17 лютого 1898).

Пі дчас дальшої дебати буджетової ухвалено: Видатки на комунікациї: на дороги: 1,100.906 зр.; на зелїзниці: 343.510 зр. При сїй позициї ухвалено із повисшої суми на основний фонд позичковий доріг повітових і громадских 20.000 зр.; на беззворотні запомоги до 25.000 зр. понад звичайну дотацию. — На краєвий шпиталь у Львові: 31.001 зр. — На шупасництво 26.000 зр. в видатках а 8000 зр. в доходах. — Будови водні і меліорациї: 518.954 зр. — Відсотки від позичок і амортизация 1,474.933 зр. — Всї школи рільничі і гірничі: 572.538 зр. — Видатки на піднесенє рукодїля і промислу 199.528 зр. — Всїлякі видатки: 122.355 зр. — ОО. Змартвихвстанцям, удержуючим польску церков у Відни 1000 зр. — Доходи з фонду краєвого 477.652 зр.

Після сих ухвал сума всїх видатків виносить 8,862.871 зр. а сума доходів власних 2,173.003 зр. — недобір до покритя додатками до податків виносить отже 6,689.868 зр.

З порядку дневного наступило справозданє комісиї господарства краєвого о внесеню пос. Криштофовича в справі достави мяса для львівского ґарнізону. Комисия вносила розвязанє контракту з доставником або бодай недопущенє до продовженя. Ухвалено разом з додатком пос. Михальского, щоби Видїл краєвий допильнував виконанє резолюциї.

В справі будови шпиталю в Снятинї уповажнено Видїл краєвий по затвердженю плянів і кошторисів затягнути позичку до 23.000 зр. і ужити на будову під услівєм, що останок коштів буде покритий: 593 зр. 97 кр. зі шпитального фонду резервового; — 2.326 зр. 48 кр. фондациєю шпитальною ім. Архікняг. Мариї Валерії, що громада дасть 4.000 зр. і ґрунт під будинок, що сума продажи теперішного шпиталю буде ужита на покритє коштів будови, що бракуючий ще останок покриє репрезентация повітова.

В справі помноженя числа ґеометрів евіденцийних ухвалено завізвати правительство, щоби при кождім суді повітовім установило бодай одного правительственного ґеометра та щоби видав їм поученє, що сторонам вільно заглядати до мап катастральних і робити собі нотатки.

Видїлови краєвому поручено, щоби перевів з правительством переговори в справі основуваня шкіл рукодїльничих. Наконець ухвалено завізвати правительство щоби оно спонукало власти промислові до енерґічного виконуваня постанов повелї промислової як супротив майстрів так і термінаторів; щоби Видїл краєвий опікував ся доповняючими курсами з напрямом торговельним, щоби дав можність ученикам доповняючих шкіл промислових виобразувати ся в фахових рисунках і щоби там, де суть 5-кляcові школи народні і видїлові основувано доповняючі школи промислові.

Волоско-рускі відносини на Буковинї уладжують ся.

Комисия адміністрацийна буковиньского сойму предложила до ухвали ряд резолюций в справі шкільництва, котрі як для Русинів так і Волохів мають велику вагу. „Буковина“ каже о сих резолюциях, що в них „скристалїзовані ті течії і той новий напрям, яким зачинає руководити ся більшість соймова супротив домагань Русинів на поли шкільництва. Поступ се великий, а користний для обох сторін“. — Ось ті резолюциї:

I. Взиває ся ц. к. правительство постарати ся о як найскорше доповненє черновецкої семинарии для учительок.

II. 1) Взиває ся ц. к. правительство перевести з найбільшим поспіхом фактичнє отворенє систeмізованих, а доси неотворених шкіл і кляс. — 2) Взиває ся ц. к. правительство, постарати ся о як найскорше систeмізованє більшокляcових шкіл, котрі вже від многих лїт такими є на дїлї.

III. Взиває ся ц. к. правительство заспувати в тих мішаних громадах, де є значні меншости национальні, відповідні для них школи народні і постарати ся о то, щоби в громадах з меншими меншостями впроваджено материю мову тих меншостий яко предмет науки. Передовсїм звертає ся в тім взглядї увагу правительства на місто Чернівцї.

IV. Взиває ся ц. к. правительство постарати ся о як найскорше заснованє що наймен-

---

20)

Остров з закопаними скарбами.

(З англійского — Р. Л. Стівензона.)

(Дальше).

ЧАСТЬ ПЯТА.

Моя пригода на мори.

Глава двайцять друга.

Як почала ся моя пригода на мори.

Ворохобники вже анї не вертали, анї разу не стрілили до нас з лїса. „Дістали на сей день“ — як казав капітан — „свою пайку“. Хата лишила ся в нашім посїданю, і ми могли тепер в спокою заняти ся раненими та подумати о нашім полуденку. Сквайр і я варили мясо на дворі, не зважаючи на небезпечність, але робили то лиш механїчно, бо голоснє стогнанє докторових пациєнтів нас дуже зворушувало.

З вісьмох людий, потерпівших в битві, дихали ще лиш розбишак, котрого поцїлила куля з отвору до стріляня, Гунтер і капітан Смолєт. Двох перших можна таки було вже уважати за погибших, бо ворохобник згинув докторови під ножем, а Гунтер, мимо всїх заходів, не відзискав вже памяти на сїм сьвітї, жив ще цїлий день і стогнав так голосно, як свого часу той старий буканїр, що від удару крови на мозок погиб в „Адміралї Бембов“. Єму бачите поломлено ребра, а коли падав, то ще розрубано голову, і так закінчив він житє слїдуючої ночи, не промовивши вже анї слова, анї не давши нїякого знаку.

Що-до капітана, то єго, що правда, рана дуже болїла, але не була небезпечна. Андерзонови куля пробила лопатку і зачепила трохи легки, але також не небезпечно. Друга куля лиш розірвала єму тїло на нозї повисше колїна аж до самої кости. Доктор казав, що капітан видужає ся, але поки що не вільно єму через кілька недїль анї ходити, анї рушати рукою, навіть і не говорити, скоро би то лиш було можна.

О тім ударі, який я дістав по пальцях, не ма що й говорити. Доктор Ляйвезі прилїпив менї лиш плястер а до того ще й потаргав за ухо.

По обідї сїли собі сквайр і доктор коло капітана і стали радити. Мабуть наслїдком тої ради доктор трохи пізнїйше встав, взяв свій капелюх і пістолети, припняв собі свою шаблю, сховав карту до кишенї і з мушкетою на плечи перелїз через частокіл від північної сторони та незадовго, ідучи скорим кроком, щез між деревами.

Ґрей і я залїзли були в найдальший кут хати і сидїли там, щоби не бути мимо волї сьвідками наради наших офіцирів. Коли й Ґрей побачив, що доктор робить, вийняв люльку з рота і забув єї назад вложити, так єму стало дивно.

— Що, до чорта — сказав він — чи доктор Ляйвезі здурів?

— То нї — відповів я — з цїлої залоги він хиба послїдний, о котрім би то можна припускати.

— Знаєш що, товаришу — сказав Ґрей — він може й не здурів, але коли він не здурів, то я таки певно, вір менї.

— Я здогадую ся — відповів я на то — що доктор має якийсь плян, а коли не помиляю ся, то він хоче відшукати Бен Ґуна.

Я таки добре здогадав ся, як то опісля показало ся; але тимчасом і менї прийшов до голови инший плян, бо в хатї було страшенно душно, а пісок посеред огорожі так розпалив ся на сонци, що тепло несло ся від него як від печи. Я став бачите завидувати докторови, що він може собі ходити холодком попід дерева та слухати сьпіву птиць і віддихати милим запахом пінїй, підчас коли моя одїж липла до смоли на кругляках а я живцем шкварив ся. До того ще приходило богато пролитої крови і трупи, що всюди лежали, так, що менї аж лячно стало хати.

Коли я відтак шурував хату і помивав начинє по обідї, той страх і тота завість ставали в менї щораз сильнїйші, аж я наконець, стоячи недалеко міха з сухарями і коли мене нїхто не видів, зробив перший крок до моєї втечі, набравши собі повні кишенї сухарів.

З мене був дурний, коли хто хоче так сказати, і певно що я готовив ся до нерозважного і дуже сьмілого дїла; але на всякий случай не хотів я занедбати нїяких мір осторожности. Сухарів могло менї стати що найменше на слїдуючий день так що як би менї стала ся якась пригода, то я бодай не мусїв би голодувати.

Відтак сховав я під одїж пару пістолетів, а що я вже мав і порошницю з порохом та

ше 4-клясових шкіл народних у всіх містах і більших місцевостях.

V. Взиває ся ц. к. правительство занятн ся тим, щоби іменовано для народних і середних шкіл з німецкою, волоскою і рускою мовою викладовою 3 інспекторів краєвих після народности.

VI. Взиває ся ц. к. правительство, щоби відповідно уладжено семинар для кандидатів і кандидаток на учителів і учительки в цїли глубшого виобразованя в руский і волоский мові.

VII. 1. Взиває ся ц. к. правительство заснувати вже з початком р. ш. 1898/9 в найнизших клясах черновецкої гїмназиї рівнобіжні кляси з волоскою мовою викладовою. — 2. Взиває ся ц. к. правительство розширити істнуючі тепер при сучавскій низшій гїмназиї рівнобіжні кляси волоскі також на гїмназию висшу. — 3. Взиває ся ц. к. правительство уладити істнуючі при черновецкій низшій гїмназиї рівнобіжні кляси рускі з огляду на мову викладову вже з р. ш. 1898 так, як є уладжені сучавскі волоскі кляси, і ті рівнобіжні рускі кляси розширити постепенно і на гїмназию висшу.

VIII. Взиває ся ц. к. правительство заняти ся заснованєм низшої гїмназиї з німецкою мовою викладовою в Сереті.

IX. Взиває ся ц. к. правительство уладити так плян науковий в середних школах, щоби в середних школах з німецкою мовою викладовою, волоска і руска мова були предметами взглядно обовязковими.

X. Завзиває ся Видїл краєвий, щоби він увійшов в порозуміне з ц. к. пра. ительством, якою сумою мав би ся причинити край до уможливленя заснованя медичного факультету при черновецкім університетї і щоби Видїл краєвий предложив в тїй справі на слїдуючій сесиї позитивне внесенє.

Вісти політичні.

Зачувати знову, що Рада державна буде скликана аж около 15 марта і що зараз скоро збере ся, приступить до вибору спільних делеґаций, котрі опісля в половині цьвітня зберуть ся в Будапештї на сесиї. Підчас сесиї Делеґациной — кажуть — буде Є. Вел. Цісар перебувати в Будапештї, де буде обходити 50-лїтний ювилей угорскої конституциї. — Кажуть також, що екзекутивний комітет правиці збере ся у Відни безпосередно перед скликанєм Ради державної.

Звістний німецкий подорожник Евгеній Вольф доносить з Шанґаю, що остаточно Анґлія взяла на себе хіньску позичку. З Берлина знов доносять, що позичку ту взяла на себе спілка анґлійских банків Гонґконґ і Шанґай та німецкий банк азийский.

Вчера закінчив ся процес Золї. Суд присяжних признав Золю виноватим оскорби чести, а трибунал засудив Золю на рік вязниці і 3000 франків грошевої кари. Другого обжалованого, редактора ґазети Aurore, Перре засуджено на 4 місяці вязниці і 3000 франків грошевої кари. Золю засуджено на найвисшу кару, яку лиш французкий закон карний постановляє.

Новинки.

Львів дня 24-го лютого 1898.

— **Окружним інспектором шкільним** для округа чешанівского іменований провізорично Вільгельм Гавель, старший учитель 5-кл. мужеской школи в Добромили.

— **Курс огородництва для вояків.** Заряд відділу галицкого товариства огородничо-пчільничого в порозуміню з войсковою властию устроює з днем 1-го марта с. р. в Коломиї курс садівництва, на котрий записало ся 240 підофіцирів і рядових. Та щаслива гадка приносить честь і признанє товариству огородничо-пчільничому, бо вояки по трилїтній службі винесуть знанє садівництва, яке відтак використають в господарстві.

— **З Надвірнянщини пишуть нам:** Наше село Пазавізів з причини сегорічного невроджаю таке бідне, що годі описати. Однако найбіднїйшому найгірше в тісний час. Зрозуміли тую річ Всч. о. Мандичевский, повітовий маршалок і Вп. п. староста Галецкий, даючи для найбіднїйших муку, щоби єї по можности дїлити. Ту річ повірили в низу підписаним. Можна собі уявити радість бідних, котрі по 2 і 3 дни нїчого не їли, коли довідали ся, що єсть для них мука даром. Отже в імени тих бідних складаємо щиру подяку тим особам несучим поміч. Нехай Господь Бог продовжить їм віка і винагородить сторицею.— *Ілько Гаврилюк*, війт. *Федор Максимюк*, радний. *Йосиф Яцюржиньский*, учитель.

— **На виставі париский**, що буде уладжена в роцї 1900. буде заступлена також Галичина. В тїй цїли Міністер торговлї заіменував вже краєву комісию, зложену з 120 членів. Президентом комісиї іменований Намістник кн. Сангушко, єго заступниками: др. Мархвицкий і гр. Андрій Потоцкий, а в склад комісиї входять між иншими з Русинів: будівничий Іван Левинький і проф. Володимир Шухевич.

— **Про руских еміґрантів в Гонолюлю** пише о. Нестор Дмитрів в американьскій „Свободі": „Властителї плянтаций цукрових, бавовни і т. д. в тїй островній републицї (Гавайскій), мають право наймати робітників за контрактом. То значить: робітник підпише ся н. пр. через три роки робити за умовлену цїну і не може від роботи відступити скорше, як за три роки. Се варварске право наміряє, як доносять ґазети, теперішнє правительство знести. За таких контрактових робітників пішло там минувшого року і 34 наших Русинів з борщівского повіту. Они мешкають в місцевости Papaikou на острові Hawaii. Пишуть з-відтам, що їм дуже лихо поводить ся. Роблять на цукрових плянтациях дуже тяжко серед незвичайного горяча. Дорожня там велика, так, що за 35 долярів, котрі дістають в місяць, ледви з родиною можуть вижити. Ось імена кількох наших людий: Микола Головатий, Тимко Гацуляк, Панько Якимишин, Іван Бончарский, Теодор Чорний, Станислав Кавчаль, Василь Якимишин".

— **Фальшиві десятки** появили ся знов в Тернополи. Дня 17-го с. м. відобрано таку підроблену десятку склеповому хлопцеви, котрий хотїв єї зміняти в австро-угорскім банку.

— **Пригоди на провінциї.** Ришард Ґрундман, горальник в Зазулинцях, побачив на малім пальци правої руки чорне пятно. Занепокоєний тим, пішов кілька днів пізнїйше (дня 15 січня) до Заліщик, до др. Соловского о нораду, а вернувши до дому, робив всьо так, як лїкар єму велїв. Дня 16 січня попав недужий в сильну горячку, відтак утратив притомність і помер. Сконстатовано, що небіжчик, цускаючи кров зараженій худобині, скалїчив ся в палець, і від того прайшло закажене крови. — Власій Шеремет, робітник, занятий в паровім тартаку в Станиславівцї, жовківского повіта, приступив за близько до циркуляцийної пили і тоді ударив єго відломок дошки, що єго пила відкинула, так сильно, що Шеремет погиб на місци. — Дня 21-го січня найдено на цловім мості в Козачівцї, вже по другій стороні Збруча, зараз при самім ланцусї трупа. Близші досліди виказа

кулї, то гадав, що я вже досить заосмотрив ся в зброю.

Мій плян впрочім сам про себе не був такий злий. Я хотів піти на той пісковатий клин на долині, що на всхід від широкого моря висував ся сподом пристані, та хотів там відшукати ту білу скалу, котру я вечером перед тим видів, щоби переконати ся, чи Бен Ґун не сховав там свого човна — отже похвальне дїло, як то мені все ще здавало ся. Але переконаний о тім, що мені не позволять вийти поза огорожу, не мав я иншої ради, як лиш попращати ся по француски і висунути ся тогди, коли мене нїхто не буде видїти. А то поступованє було таке погане, що цїлому намірови мому надавало вид чогось злого. Але я був молодий і годі було менї позбути ся того, що я раз собі постановив.

Наконець знайшлась для мене знаменита нагода. Сквайр і Ґрей як-раз порали ся коло капітана обвязуючи єму рану, отже не виділи. В одній хвили перелїз я через частокіл та ішов вже лїсом в холодку, заким ще мої товариші могли спостерегти ся, що мене нема.

Так взялась мене другий раз пуста річ, котра о много гірша була як перша, бо я лишив для оборони хати лиш двох здорових людий. Але як перша так і ся мала нам всїм вийти в користь.

Я пустив ся простїсенько на всхідне побереже острова, бо хотів перейти через той клин від сторони моря, щоби мене від сторони пристані нїхто не побачив. Було вже пізно з полудня, хоч все ще тепло і сонце ще сьвітило. Коли я так ішов попід дерева, було чути не лиш як море гудїло, але й як шуміли вершки дерев, а то мене переконало, що від моря віє сильнїйший вітер як звичайно. Незадовго подув і на мене холодний вітер та по кількох кроках опинив ся я край лїса і побачив сине море, як оно цїле аж по овид було осьвітлене сьвітлом сонця та як кидало филями високо до берегів острова, як шуміло, пінило ся та гудїло.

Я нїколи не видів, щоби море доокола острова з закопаними скарбами було спокійне. Нехай би сонце і як припікало з гори, нехай би у воздусї не звіяв ся нї найменший вітерець, нехай би широке море не знати як було гладке та синїло ся, а ті великі филї вздовж побережа котили ся та гудїли як день та ніч. Ледви чи де на цїлім острові єсть якесь місце, де би не було чути, як они гудять.

Я ішов вздовж побережа, віддихаючи з вдоволенєм знаменитим воздухом, аж зайшов після мого обчисленя досить далеко на полудне, щоби під охороною густих корчів полїзти осторожно на другий бік згаданого клина.

По за мною було море, передо мною пристань. Сильний вітер від моря був знов попустив, а замість него нїс ся легкий вітерець на переміну то від полудня то від полудневого всходу та нїс з собою великі вали мраки. Пристань від сторони кістякового острова була тепер така спокійна і так само нїби оловяної барви, як тогди, коли ми до неї запливали. Образ „Гіспаніолї", на котрій тепер повівала чорна хоругов, відбивав ся від маштів аж до самої поверхнї води, зовсїм вірно в сїм величезнім зеркалї.

Коло шунера стояв один з обох ґіґів, а в нім на розстеленім вітрилї розложив ся був Зільвер — я єго зовсїм добре пізнав. На кораблї стояло кількох людий, а межи ними і один в червоній шапцї, в котрім я зараз пізнав того опришка, що ще перед кількома годинами сидїв на частоколї як на кони. Они здаєсь балакали і сьміяли ся, хоч я розумів ся, на таку велику віддаль, бо може більше як на (анґлійск-) милю не міг ані одного слова з їх бесїди зрозуміти. Нараз учув я, як щось страшенно закричало і по менї аж мороз пішов але незадовго пізнав я, що то голос капітана Флїнта; менї здавало ся таки, що виджу папугу, котру по єї ріжнобарвнім пірю можна було легко розпізнати, як она сидить на руцї свого пана.

За хвильку по тім поплив ґіґ до берега, а той чоловік в червоній шапцї і єго товариш зайшли до каюти.

Під ту пору сонце зайшло вже було за горб дальновида і борзо стемнїло ся, тим більше що тепер настала мрака. Коли-б я хотів був ще того вечера вишукати човенце, то менї не треба було тратити анї хвильки часу.

Біло, високо з помежи окружаючих єї корчів виставча скала була вже на яку осьму часть милї від мене віддалена і минув якийсь час, заким я долїз до неї, иноді на руках і ногах. Було вже майже зовсїм темно, коли моя рука доторкнула ся рапавої скали. Як-раз під собою побачив я малесеньке місце вкрите муравою, котре скала і густі та високі корчі зовсїм засланяли. І дїйстно! посеред сеї мурави побачив я шатро з козячих шкір, подібне до того, як єго носять в Анґлії цигани з собою.

Я злїз в яругу, підніс шатро з одного боку до гори і побачив човенце, яке Бен Ґун сам собі зробив. Було то незручно зроблене, трохи криве лоробайло з гнучкого дерева, виложене веретвою козячих сирих шкір — волосом до середини. Суденце було дуже маленьке навіть для мене і я навіть не можу собі подумати, як міг в нїм плисти здоровенний чоловік. В нїм була зовсїм низонька лавочка, на переднім кінци рід якоїсь поперечки і подвійне весло до порушаня човна.

Аж до тої пори я ще не видів анї одного з тих шкірянних човнів, які робили собі старі Британцї, але від сеї пори вже видів таке одно і длятого не можу Бен Ґунів човен лїпше описати, як лиш так, що скажу, що то

ли, що попередного дня перевезло кількох мешканців російскої громади Ісаківці через комору в Козачівці о, ипку до Кудринець. В Вигоді Боршиковецкій вступила ціла компанія до коршми, а випивши там по кілька чарок горівки, рушила в дальшу дорогу. Один з них Іван Атаманчук упав з воза, а коли его піднесено, ще вправді віддихав, але не давав ніяких инших ознак житя. Товариші положили его тоді на возі і хотіли відвезти его через границю до дому. Але в дорозі Атаманчук сконав, а російска гранична сторожа задержала тіло на мості при самій рогачці, бо до Росиї не вільно без дозволу міністерства перевозити померших. Суд повітовий в Мельници, повідомлений телеґрафічно о пригоді, перевів зараз слідство і зарядив секцию тіла Атаманчука. Дня 22 січня надійшло з Петербурга телеґрафічне позволене на перевезене померщого до Ісаківців. — В Чаплях, самбірского повіта, приступив 14-літний погонич, Микола Пахольчишин, занятий при кінній молотільни, полученій з січкарнею, так необережно до розгінного колеса машини, що оно его вхопило і убило на місци. Та пригода лучила ся дня 22-го січня.

— **На кару смерти** засудив вчера тернопільский суд 26-літного селянина з Ягольниці Михайла Короля. Михайло Король задусив в стодолі спячого свого сусіда Романа Білоуса, знаючи, що Білоус продав попередного дня ячмінь за 4 зр. Убийник найшов при своїй жертві лише $1^1/_2$ зр. і забрав їх.

— **Убийник жени.** В р. 1884 оженив ся в Лещатові 21-літний паробок Гаврило Мидян з женщиною старшою від себе о 11 літ, а до того калікою без руки. Подружє не було щасливе, бо жінка була ему лише тягаром яко неспосібна до ніякої праці. Помимо сварок, які з тої причини повставали, жив з нею бодай про людске око в згоді, аж доки не появила Варвара Линарчук також з Лещатова, в котру він влюбив ся. Заходив дуже часто до неї, а навіть винайняв її пізнійше мешкане в своїй хаті. Рівночасно почали ся для жінки Мидяна гіркі хвилі, чоловік бив еї, не давав її їсти, докоряв їй каліцтвом, а навіть удержував в еї очах любовні зносини з Линарчучкою. Коли в селі почали о тім люди голосно говорити, випровадила ся Варвара з хати Мидяна, але не зривала з ним давних зносин. Дня 9-го падолиста 1897 купив Мидян в коршмі горівки, почастував жінку і вийшов з нею, нїби по ріще до ліса. За пів години вернув до дому сам, а на питаня відповідав, що жінка пішла до свояків в сусіднім селі. Але того самого дня найшли паробки в лісі тіло висяче на дереві, в котрім пізнано Дацьку Мидяниху. По короткім відпираню признав ся Гаврило, що повісив жінку на мотузку від батога. За то убийство ставав тепер Мидян перед львівским судом присяжних. В часї розправи боронив ся Мидян тим, що повісив жінку за еї власною згодою і що она ему в тім помагала, а що-до Линарчучки то знала о его відносинах до неї. Свідки зізнали, що пожите Мидянів було нещасливе, а зносини Мидяни з Линарчучкою були явні. — По переведеній розправі потвердили судиї присяжні всіми голосами питане в напрямі убийства, а Варвару Линарчучку, що також була обжалована, увільнили одноголосно. Суд засудив Мидяна на кару смерти через повішене, а Линарчучку увільнено.

— **Побите консуля.** Ґенеральний консуль перский, 1. З...ко, прибув оногдї курирским поїздом до Одеси. На двірци зелїзничім чекав на него син і в его товаристві звернув ся консуль до карити, що стояла перед двірцем. Заким однак переступив поріг салї, з товпи зібраної публики, виступив якийсь молодий чоловік і ударив консуля два рази в лице. Син і камердинер консуля уняли ся за напастованим і почали бити молодого чоловіка палицею. Серед загального замішаня з'явила ся жандармерия і арештувала напастника. З протоколу показало ся, що напастник належить до висшого товариства. Яка була причина напасти, доси незвістно.

— **Жертви морозу.** Пізною порою в ночи дня 24-го січня вертали в часї сильного вітру і метелиці від адвоката в Грималові до Остапя, в скалатскім повіті, Іван Крисоватий з жінкою Павлиною, Павло Слободян з жінкою Ликеркою та Розалія Стахів. Зблудивши в дорозі їздили по полях цїлу ніч, в наслїдок чого Павлина Крисовата замерзла на смерть, а Івана Крисоватого, Ликерку Слободян і Розалію Стахів найдено на другий день в ночи з відмороженими руками і ногами.

— **Помер:** о. Іван Сподарик, парох Ярославич, дек. зборівского, дня 22 с. м., в 63-тім роцї житя, а 25-ім сьвященьства.

Штука, наука і література.

— **Літературно-наукового вістника,** книжка II. (за лютий с. р.) містить в собі в частині літературній: В тумані, Дійсність і галюцинациї (Олекс. Кониського); — З поезий Лесї Українки; — Дві долі, повість Данила Мордовця; — Ненадруковані дрібниці з творів О. Стороженка; — Ткачі, драма Ґерґарта Гауптмана (переклад М. Павлика); Най діти підростуть лиш, поезия М. Беетса (переклад В. Щурата); — Шведи на Україні, оповіданя Вернера фон Гайденштама; — Істория осла, гумореска Віктора Ракоші. — В частині науковій: Із секретів поетичної творчости, II. Психольоґічні основи (дра Ів. Франка); — Ясні дні в житю Тараса Шевченка (Олекс. Кониського); — Новина нашої літератури, Альманах, „Складка“ (оцінка Бориса Грінченка); — З житя і письменства (Осипа Маковея); — З російскої України (Spectator-a); — З чужих літератур (дра Ів. Франка); — Бібліоґрафія.

— **„Дзвінка“ ч. 4** з дня 20 лютого містить: Байку Івана Франка „Вовк, лисиця і осел“; — докінчене оповіданя Гр. Коваленка „Як діти збудували собі хатку“; — дальшу часть „Учених розмов Никольця з татком“ (про Івана Нечуй-Левицкого) Остапа Макарушки; — продовжене оповіданя „Едіта та злодій“ і загадки. — З ілюстраций містить то число вид міста Ялти в Криму.

— **Наша Монархія** (Unsere Monarchie), зошит 14, містить в собі прекрасні види найвеличавійших будинків міста Відня з верха і в середині, як н. пр. будинок парляментарний; театр придворний (вид зверхний і кілька видів з внутра); придворні музеї, церков вотивна і сьв. Кароля і т. д., а крім того кілька видів найзамітнїйших улиць і площ та найкрасші памятники в місті. Хто не був ніколи у Відни, може із сих видів набрати доброго понятя о виглядї столицї нашої монархії, а хто в нїм був, для того сї види будуть певно милою пригадкою. — Цїна зошита 50 кр., а пренумерувати можна в кождій книгарни або у Відни: Georg Szelinski, k. k. Universitäts-Buchhandlung, Wien I. Stefansplatz 6.

то був такий, як той найперший і найгірше, який собі коли небудь зробили. Але він був і тим дуже добрий, що був незвичайно легкий та міг богато унести.

Гадав би хтось, що я знайшовши тепер човен, вже тим вдоволив ся. Та нї, менї прийшов инший плян на гадку і заїхав менї в голову, як фіра сїна, так, що менї здавало ся, що я би виконав его навіть в очах самого капітана Смолета. Той плян був такий, щоби я серед нічної пітьми вибрав ся на воду, перетяв линву від якоря „Гіспаніолї“ і пустив еї з вітрами. Я був того кріпкого переконаня, що ворохобники по своїй поразці нїчого так не бажають як лиш того, щоби на другий день витягнути якор та поплисти на широке море; менї здавало ся, що булоби похвальним ділом не допустити до того, а що варта на кораблі не мала ніякої лодки до розпорядимости, то я гадав, що то можна би зробити без великої небезпечности.

Отже я підождав, аж добре стемнїло ся, а тимчасом з'їв спору часть моїх сухарів. Ніч була як би сотворена для мого наміру, бо мрака закрила ціле небо. Коли зникло послїдне проміне денного сьвітла, повисла непроникли̇ва пітьма над островом з закопаними скарбами. А коли я наконець взяв човен на плечі і спотикаючись вийшов з яруги, де повечеряв, то в цїлій пристани видко було лиш дві точки.

Перша то була велика ватра на березї, доокола котрої побиті розбишаки полягали та їли і пили, а друга то малесеньке сьвітло серед пітьми, що показувало, де стоїть корабель. Він задля відпливу моря відповідно обернув ся, так, що передним кінцем звернув ся якраз просто мене. Лиш в каюті сьвітило ся, а то, що я видів, був лиш відблеск слабого сьвітла, що виходило з віконця в позадній части корабля.

Відплив моря тревав вже якийсь час, і я мусів длятого іти спорий кусень дороги мочаруватим берегом, де по кілька разів застрягав аж по кістки, заким дійшов на край уступаючої води та бродячи ще трохи дальше пустив свій човен на воду.

Глава двайцять трета.

Відплив моря.

Човен, як то я мав зараз переконати ся був на одну особу, такої величини і такої ваги, як моя, дуже безпечний, але незвичайно трудно було ним кермувати. Що я й не робив, а він таки не хотів плисти в ту стврону, куди менї було потреба, а его головна сила була мабуть в тім, що він крутив ся на однім місци. Та-ж і сам Бен-Ґун говорив, що сей човен має свої примхи і треба їх аж добре пізнати, щоби ним можна добре кермувати.

Тих его примх я очевидно не знав. Він плив всюди инде, лиш не в ту сторону, куди я хотів. Найдовше був заєдно боком обернений, і я переконаний, що я був би не доплив до корабля як би не відплив моря. На щастє відплив вхопив мене з собою і поніс в сторону як до „Гіспаніолї“, так, що мусів конче до неї доплисти.

Насамперед показала ся она передо мною як щось темного, ще темнїйшого як темнота; відтак зарисували ся виразнїйше еї машти і сам корабель, а в найблизшій хвили, як менї здавало ся (бо чим близше я підпливав, тим сильнїйший був похват), опинив ся я перед еї линвою від якоря і вхопив ся еї.

Линва від якоря була так сильно натягнена як тятива на луцї. Докола корабля, хлюпала та шуміла вода в темноті як в малім гірскім потоці. Лиш було шарнути ножем по линві, а похват був би вхопив „Гіспаніолю“ і поніс з собою.

(Дальше буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Чернівцї 24 лютого. Буковиньский сойм ухвалив на вчерашнім засїданю по основній дебаті всї резолюциї в справі шкільництва на Буковинї. (Гляди повисше окрему статю).

Париж 24 лютого. Рада міністрів ухвалила приняти нинї всї інтерпеляциї, які будуть поставлені в палаті послів з причини процесу Золї.

Вашінґтон 24 лютого. Сенат ухвалив одноголосно закон в справі скріпленя артилєриї о два полки.

За редакцию відповідає: Адам Кюехо ецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.